

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Μαλέρμ και το κρύο. Τι έκανε για να μη κρυώνει. Δά- δεκχ ζευγάρι κάλτσες, δεκατέσσερα πουκάμισα !... Ένας μεγάλουφης αστυνομικός. Η έξυπνάδα του Ντέ Σαρτίν. Ο αυτοκράτωρ Μαξιμίνοβς ο παμφάγος !... Η φιλαργυρία του Βασπακιάνου. Το ύψος των θλακωσίων κυμάτων.

Ο περίφημος γάλλος ποιητής Μαλέρμ ήταν τρομερά ευαίσθη- τος στο κρύο. Τον χειμώνα φορούσε τόσα ζευγάρια μαφρες κάλτσες, ώστε, για να μη κάνη λάθος και φορέση περισσότερες στο ένα πόδι από τάλλο, κάθε φορά που φορούσε από μια κάλτσα έβριγγε κ' από...μια κοκκάλινη μάζα μέσα σ' ένα πιατάκι ! Ο φίλος του Ραζάν τον συμβούλευσε κάποτε, για να μην κάνη λάθος να βάζη σε κάθε ζευγάρι κάλτσας και μια μεταξοτή χροματιστή ταινία με ένα γραμμάτι του άλαφρίτου. Την επομένη, μόλις ο Μαλέρμ συνήνησε τον φίλο του, του είπε :

—Φορώ έως το Α !... Μ'έ την φράση αυτή έννοουσε ότι είχε φορέσει 12 ζευγάρια κάλτσες !

Έκτος από τις κάλτσες, ο Μαλέρμ φορούσε συνήθως και... δεκατέσσερα πουκάμισα !... ***

Ένας από τους περιφημότερους αστυνομικούς άπ' όσους άνα- φέρουν τα άστυνομικά χρονικά ήταν ο κ. ντέ Σαρτίν, διευθύντης της άστυνομίας του Παρισιού.

Όντέ Σαρτίν είχε κατορθώσει να οργανώσει ένα τόσο περι- πόνο δίχτυ άστυνομικών άνταποκρινών και πρακτόρων, ώστε ήταν άδύνατον να του διαφύγη η παραμικρή πληροφορία την όποιαν έπιθυμούσε να μάθη.

Ό: παράδειγμα άδειε νάναφέρουμε το έξη: ανέκδοτο : Κάποτε, ο Ύπουργός της Άστυνομίας της Άδστρίας, του έγραφε άπ' τη Βιέννη καλώντας τον να συλλάβη έναν επικίνδυνου κορυφο- ο, ό όποιος, είχε καταφύγει στο Παρίσι, για να διευθύνη μια συννομία εναντίον του Αυτοκράτορος της Άδστρίας.

Ύστερ από λίγες ήμέρες, ο κ. ντέ Σαρτίν άπήνησε στον άυ- στριακόν ύπουργό ότι ο άνθρωπος, τον όποιον καταζητούσε δεν βρισκόταν στο Παρίσι αλλά...στην Βιέννη, ότι κατοικούσε σε ένα σπίτι των περιχώρων, άνέφερε δε συγχρόνως τι ώρες συνήθιζε να βγαίνει άπο το σπίτι του και ποτέ: μεταμπίρισε μετεγειρίζετο.

Όλες ή πληροφορίες αυτές: άπεδείχθησαν άληθείς, και ό ένο- χος συνελήφθη !... ***

Ο πλέον κοιλιοδούλος άνδρος άπ' όσους άναφέρει ή ίστο- ρία ήταν ό διάδοχος του Άλεξάνδρου Σεβήρου, αυτοκράτωρ Μα- ξιμίνοβς.

Άνευ ότι ή κοιλιοδουλία του έφθανε μέχρι του σημείου να κα- ταβροχθίζη στο καθημερινό του γεύμα 40 λίβρες κρέατος και να πίνη έναν άμφορέα κρασιού !... ***

Οι γεροσιασται κάποιες ιταλικής πόλεως, άνήγγειλαν κάποτε στον αυτοκράτορα Βασπασιάνο, ότι είχαν άποφασίσει να του άνεγει- ρουν έναν άνδριάντα άπο άληθινό χρυσό.

Ο φιλάργυρος τότε αυτοκράτωρ τούς άπάντησε άπλώνοντας του: την παλάμη του : —Ίδού το βάθρον του άνδριάντος ! Δέν τοποθετείτε καλύτε- ρα έδω τον χρυσόν !... ***

Έως: τώρα μόνον κατά προσέγγιση μπορούσε να ύπολογίση κανείς: το ύψος των μεγάλων θαλασσίων κυμάτων. Τώρα τε- λευταία, όμως, κάποιος άρροδοτος γεγονός, έδωκε καλύτερες πλη- ροφορίες: σχετικώς.

Η ύψηροσία δηλαδή των Φύρων στις Ύνομιένες: Πολιτείες έλαβε μίαν ένδιαφέρουσα έσθεση του γαρουλάκος του Τίλλα- κους-Ρώκ του Όρεγκών. Μία θνεαλωδή νύχτα άλλεπάλληλα κτύπητα έσπασαν τα κρύσταλλα του φάρου και έσβησαν το φώς του.

Ο φάρος αυτός: είναι κτισμένο: σ' ένα βράχο, εις ύψος 29 μέ- τρων και 26 εκατοστών. Η κορυφή του φάρου βρίσκεται 11 1/2 μέτρα ψηλότερα. Τα κύματα, λοιπόν, είχαν φθάσει σε ύψος 4 μέτρων ! Ο φαροφύλαξ, μάλιστα, βεβαιώνει, ότι είχαν περάσει και το ύψος αυτό και ύπολογίζει ότι άντίκρουσε κύματα ύψους 48 1/2 μέτρων !

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΕΙ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

Η «Αουζιτάνια», τροπλιτισθείσα από ένα γερμανικό ύποβούχιο, βυθίζεται. Στην γέφυρα του βαποριού βρίσκονται δύο έβραιοι, εκ των όποιών ό ένας κλαίει. Ο άλλος τότε, του λέει : — Τι κλάθεις και κλαίς, βρε άδερφέ !... Μήπως είναι δικό σου το καράρι !... ***

Ο Ίσαάκ είναι πλαγιασμένος κοντά στη γυναίκα του. Μολο- νότι δε είναι περασμένη ή ώρα, ή Σάρα, τον άκούει να στριφογυ- ρίζει άναστενίζοντας: στο κρεβάτι.

— Μά τι έπαθες τέλο; πάντων Ίσαάκ : του λέει με άνησυχία. Γιατί στριφογυρίζεις έτσι;... Έχεις τίποτε μελεάδες ;

— Όχι. Δέν έχω μελεάδες.

— Τότε γιατί δέν κοιμάσαι;

— Δέν έχω τίποτα σου λέω.

— Ίσαάκ, λές ψέγματα. Πές μου τι σε βασανίζει.

— Ίδου λοιπόν: Άδριον είναι ή 31 του μηνός..

— Έ, ναι, είναι ή 31. Κι ύστερα;

— Έέρεις τον Ροβέρτο Μπλουί που κατοικεί άπέναντι;

— Ναι, λοιπόν;

— Έ, αύτος λίγει το γραμμάτι των 5.000 φράγκων που του όφειλο.

— Έ, και τι μ' αυτό;

— Πώς, «τι μ' αυτό»;..Δέν έχω πεντάρα τσακιστή επάνω μου...

— Άχ. βρε άδερφέ! Και γι' αυτό δέν κοιμάσαι;...

Η Σάρα σηκώνεται άνοίγει το παράθυρο και φωνάζει:

— Μπλουί! Μπλουί!

Ο Μπλουί βγαίνει στο παράθυρό του.

— Τι συμβαίνει Σάρα; Μήπως είναι άρρωστος ό Ίσαάκ;

— Όχι.

— Μήπως έπιασε φωτιά το σπίτι σας;

— Όχι... Δέν συμβαίνει τίποτε τέτοιο... Ο Ίσαάκ πρόκειται να σου έξοφλήση ένα γραμμάτι πέντε χιλιάδων φράγκων, δέν ειν' έτσι;...

— Ναι.

— Έ, λοιπόν, δέν θά στο έξοφλήση, γιατί δέν έχει πεντάρα!

Η Σάρα κλείνει κατίπιν το παράθυρο και γυρίζοντας προς τον άνδρα της του λέει:

— Ός τώρα δέν μπορούσες να κοιμηθής έσύ... Άπό τή στιγ- μή αυτή δέν θα μπορούσής να κλείση μάλ. ώς το πρωί ό Μπλουί'..

τοια «γχνού» το ένα κατόνι του άλλου νεκρά.

Ήταν κρισός. Έκείνη άκοβώ; τή στιγμή ή Σουζάνα έλιπο- θύμισε και έπεσε από το άλλογο της.

Άδιάργως ένειλως για τις πηλές μου έτρεξα κοντά στον σωτήρα τής: γυναίκας μου, ό όποιος γονατιστός κοντά της προ- σπαθούσε να τής άξήη στο στομα λίγες σταγόνες ούισα.

Τό ύπόλοιπο κοτάδι έβρεψε μακρά, ένω στον τόπο του κη- νηγιού είχαν μείνει καμιά είκοσιάρτα ζφα νεκρά.

Σε λίγο μάς έφθασε και ό Βάν Ντόρτεν.

— Μά πώς έγινε αυτό, έρώτησε, ένθ ή κυρία Λαρτιέ ήταν ντυμένη γκριζα στην άρχη του κνηγιού, να βρεθής ξαφνικά ντυ- μένη κόκκινα, τή στιγμή ίσα-ίσα που έπρεπε ν' άποφύγομε αυτό το ζώμα :

— Έξήγησα στον Ύναγό μας: ότι αίτια ήταν ή μεγάλη ζέσθη. Τότε ό Μτόρο ειπε :

— Είσατε τυχεροί που τήν γλυτώσατε τόσο φτηνά! Μά τήν πίστι μου, τέτοιο φοβερό κνηγιό δέν ειχί κανείς έως: τώρα!

Ένώ τα παιδιά του Βάν Ντόρτεν και οι δύο Κάφροι έπιεσαν επί τόλο: γά να προστατεύουν τα σποτιάμενα «γχνού» από πιδ- νές: έπιθέσεις των ναϊνών, έβει: έντοσίμενε στο άγροκίπιο γά να στείλω-με άνάτα να παραλάβουν το κνηγιό μας. Και όταν ύστερ από οκτώ ήμέρες, άπό εκλεισαν ή πηλές: μου, έφύγμ:ε γά το Κεϊτιάδων, έφραμε μαζί μας καμιά δεκαριά χρονία ό- μοια μ' εκείν: που είχα θανατώσει στην τραπεζούρια του γέρω- Μπόρ. Στάλιζων τώρα το γραμμάτι μου στο Παρίσι και μάς θυ- μίζουν το δραματικό κνηγιό που εκάνουμε μαζί ήλόουστη μέρα στη δυτική Άφρική.

Νόρμαν Κίνγκστον